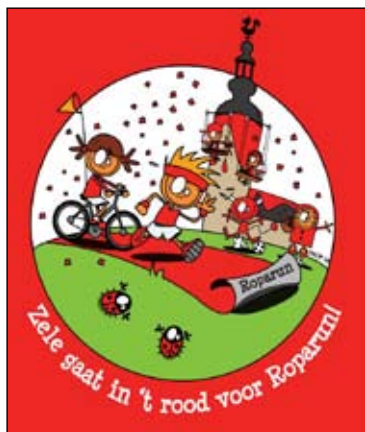

www.mensenvanbijons.be

Roparun

Frank De Craecker

Ergens in de maand februari werd er op een zaterdagmorgen aan de deur gebeld. Het was Frank De Craecker geladen met doosjes wafels waar hij mee leude ten voordele van Roparun. De keuze tussen vanille- en chocoladewafels was snel gemaakt. En het leek me boeiend om eens iemand van het Zeelse Roparuncomité in de kijker te zetten. Frank zag dat onmiddellijk zitten en gaf me zijn kaartje. 'CentipedeMind – Frank De Craecker – Mindmapper – Zaakvoerder' stond erop. Het prikkelde mijn nieuwsgierigheid en iets zei me dat ik meer te horen zou krijgen dan het verhaal van Roparun alleen. Ik kwam niet bedrogen uit. Vorige vrijdag had ik een babbel met Frank, een spraakwaterval van de bovenste plank...

Frank huist in een statig herenhuis in de Stationsstraat. Daar woont hij samen met zijn vrouwtje Ann Breugelmans en hun twee dochters Farah en Caro. De familie De Craecker is de zesde eigenaar van het huis en ooit, vertelt Frank, was er hotel-restaurant 'In de Rubens' gevestigd. Hij verdwijnt even naar zijn bureau en keert terug met twee mapjes met Zeelse postkaarten uit de tijd van toen. Het huis oogde toen nog iets anders net zoals heel de stationsbuurt trouwens.

Studies

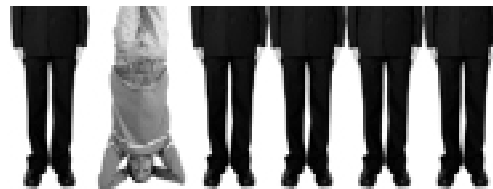
Frank is de zoon van Werner De Craecker, ooit slager op de hoek van de Kouterstraat en de Oude Kouterdreef. Ook al was hij de derde op rij, het slagambacht heeft hij niet verder gezet. Hij studeerde economie en behaalde daarna ook nog een master in marketing aan de Vlerick-school. Met deze diploma's op zak ging hij aan de slag. Eerst bij Vleeswaren Ter Beke in Waarschoot waar hij verantwoordelijk was voor de marketing. Daarna zocht hij zijn heil bij Lactalis, een internationale groep die tekent voor de fabricatie van zuivelproducten. Daar stond hij in voor de marketing van Noord-Europa. Zijn derde job vond hij bij E-Commerce een firma die boeken, dvd's en games slijt via de onlineverkoop.

CentipedeMind

In 2009 heeft hij dan de knoop doorgehakt en besloten zelfstandig consultant te worden. Hij richtte een eenmansbedrijfje op dat hij 'CentipedeMind' doopte. Centipede is het Latijn voor duizendpoot en Mind is alles wat zich afspeelt in 't kopke van mensen. Het opzet van Frank is bedrijven en andere organisaties te begeleiden in groei en te stimuleren naar innovatie, naar vernieuwing. Hij wist dat het gezien de crisis niet het ideale moment was om te starten maar toch waagde hij het erop. Groei-bedrijven, kleinere KMO's met een goed product. Voor goede ideeën en vernieuwing is er altijd plaats, is de overtuiging van Frank.

In de praktijk komt het erop neer dat hij een nieuwe wind doet waaien in een bedrijf. Soms is het businessplan, soms het begeleiden en stimuleren van werknemers. De vragen die een bedrijf hem stelt kunnen heel verscheiden zijn, 'duizendpoot' is dus een terecht goedgekozen naam. De rode draad is en blijft mensen te stimuleren

om dingen beter te doen, anders te doen, vastgeroeste gewoontes te doorbreken, de zaken van een andere kant te leren bekijken, samen te zoeken naar de mogelijkheden die ze laten liggen. Mijn sterkte, zegt Frank, ligt vooral op het vlak van motivator, peoplemanager, mensen in beweging te krijgen. Het is een verdomd boeiende job.

Ik word continu uitgedaagd in een veranderende omgeving. Mijn werk bestaat uit luisteren naar mensen, proberen te begrijpen, te analyseren, na te denken en van daaruit proberen te mobiliseren, te dynamiseren. Ik los het niet op, geef niet het juiste antwoord maar ik probeer mensen samen te laten zoeken naar de oplossingen, de antwoorden. En die oplossingen zijn vaak latent aanwezig, alleen beseffen mensen dat vaak niet. Je kan veel bereiken als je mensen samen brengt. Twee basisvoorwaarden zijn van kapitaal belang: er moet vertrouwen én respect zijn wil je vooruit geraken. Dat mensen in staat zijn om samen tot antwoorden te komen, dat is een natuurwet!

Die wet is van toepassing op bedrijven maar ook op organisaties, jeugdverenigingen, eigenlijk draait heel de maatschappij erop, beweert Frank. Onmiddellijk trekt hij heel deze problematiek open door te wijzen op de moeilijkheden waar we in ons Belgenlandje mee worstelen. In België werkt een werknemer gemiddeld slechts 38 jaar, daar waar het Europees gemiddelde op 43 ligt. We stappen dus vijf jaar te vroeg uit de arbeidsmarkt. Frank volgde zes maanden een cursus in Leuven waar hij het diploma van 'Senior Consultant Innovatieve Arbeidsorganisatie' behaalde. Een verdomd boeiende cursus die hem sterkte in inzichten die bij hem sluimerden.

Volgens politici is de verhoging van de pensioenleeftijd de oplossing maar, volgens Frank, ligt de oorzaak elders. We moeten ons de vraag stellen waarom mensen vroeger uit de arbeidsmarkt stappen. Men stelt vast dat werknemers tussen 25 en 50 een hele hoge productiviteit hebben en dat deze sterk daalt eens de 50 voorbij. We moeten dit probleem anders gaan bekijken, stelt Frank, en focussen op de vraag hoe we vijftigplussers kunnen motiveren, hoe we hen taken kunnen geven om zich nuttig te voelen, hoe zij hun expertise, hun ervaring kunnen doorgeven. Kortom hoe ook zij gemotiveerd en betrokken blijven. Dat vraagt een meer innovatieve arbeidsorganisatie. In andere landen staat men daar al veel verder, vertelt Frank. We moeten flexibeler zijn en toekomstgerichter denken. De babyboomers (1945-1960) zijn nu volop met pensioen aan het gaan, daarna volgt de generatie X (1960-1980) maar wat dan met de generatie Y (1980-...), vraagt Frank zich af. We hebben momenteel een grotere uitstroom dan instroom. De motivatie om langer te blijven werken zal niet zo zeer op het financiële vlak liggen als wel op het vlak van tijdsbesteding. Rijke mensen zullen mensen met tijd zijn. Als we onze arbeid zo kunnen organiseren dat mensen met hun job blijven doen met hart en ziel én een hoge productiviteit behouden, dan is dit een stap in de goede richting.

Als ik aan de oplossing van dit probleem mijn steentje kan bijdragen, heb ik toch iets bereikt, voegt hij er aan toe. Noem het missionarisch werk in zekere zin. Er leeft alleszins een stukje idealisme diep in mij, bekent hij, en wat ik doe, sluit perfect aan bij mijn totem die hij heeft meegekregen in zijn scoutsperiode:

TAAIE STEENAREND

Een vogel met een edel voorkomen en een edele inborst. Hij heerst fier over zijn territorium waarop hij wel andere vogels toelaat zolang ze zijn rang niet bedreigen. Hij is waakzaam, rustig en verstandig. Een snel en behendig jager. Zijn beperkte familie blijft hij gans zijn leven trouw. Zijn strenge uiterlijk geeft hem de naam gevaarlijk te zijn, maar door zijn rustige aard zal hij eerder beschermen dan bedreigen. Slechts als hij rechtstreeks wordt aangevallen, zal hij zich hard verdedigen. Hij is een volhouder.

Roparun

Dat Frank aansloot bij de Kloddelopers & Roparun, ligt helemaal in de lijn die hij voor zichzelf uitzet. Op de website van www.roparun.nl vind je: "De Roparun is een estafetteloop van 530 kilometer van Parijs naar Rotterdam waarbij mensen, in teamverband, een sportieve prestatie leveren om op die manier geld op te halen voor mensen met kanker. Ook wel een avontuur voor het leven genoemd. Dat blijkt overigens ook uit het motto wat al jaren is: 'Leven toevoegen aan de dagen, waar geen dagen meer kunnen worden toegevoegd aan het leven'."

Thema's

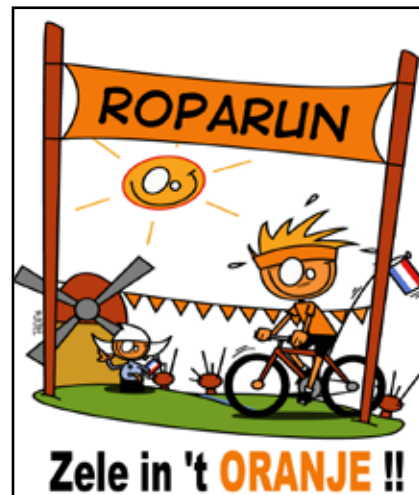
Roparun in Zele is gestart op initiatief van Karine Van Hecke en Dirk Picavet. Zij namen de eerste keer deel in 2005. Ze schreven zich in met een ploeg. Omdat een Zeelse ploeg deelnam, werd het traject iets gewijzigd waardoor de estafetteloop door ons kloddegemeente passeerde. In 2005 stond er een tentje aan de kerktoren en waren er zo'n 150 Zelenaars present om onze Kloddelopers aan te moedigen. Onder het motto alles kan beter begon het comité te dromen en te brainstormen over een doortocht door Zele, anders dan anders. In 2007 werd er besloten om ieder jaar een thema te kiezen om een stukje eenheid te hebben. In 2007 was dat 'Reuzenlichtstad', een jaar later koos men voor 'Zele gaat Afrikaans', in 2009 koos men voor 'Zele in 't Oranje' en dit jaar 'Zele gaat in 't Rood'.

Roparun Sociaal

Was Reuzenlichtstad nog eerder bescheiden, met het Afrikaans thema en zeker met de oranjekeuze was het hek helemaal van de dam. Zelenaars zijn fuivers en feesters. Maar, zegt Frank, heel vaak gaan (of gingen) ze ons (feest)heil op een ander zoeken. Er was niets in onze gemeente waar heel het dorp voor buiten kwam. Met Roparun hebben we bewezen dat dit echter wel kan en dat er wel degelijk een

sociaal netwerk bestaat dat zo iets mogelijk maakt. In enkele jaren tijd is Roparun iets geworden waar vele Zelenaars naar uitkijken. Vooral in de laatste twee edities was dit duidelijk merkbaar! Verenigingen, wijkcomités, burens, families... mensen vinden elkaar om samen iets op poten te zetten rond het thema. Aan creativiteit is er op dat moment geen gebrek. Ieder kan zijn ei kwijt op zijn manier.

Het werken rond dit thema versterkt het gemeenschapsgevoel. Vanuit het Zeelse Roparuncomité probeert men ieder jaar de mensen te helpen om hen goedkoop materiaal aan te reiken om toch in te stappen. Frank vertelt hoe hij vorig jaar bij onze noorderburen trok om oranje materiaal en broel te kopen en mensen van Roparun de straten afdweilden om via een huis-aan-huisverkoop de oranjemetamorfose mogelijk te maken. Vooral het initiatief van de T-shirts was een schot in de roos en gaf duidelijk dat wij-gevoel.

Roparun Sportief

Het Zeelse Roparun bestaat uit twee groepen. Enerzijds de sportievelingen en anderzijds de groep die focust op de doortocht. De eerste groep vormt één van de 275 teams die aan de estafetteloop deelnemen. Dit groepje telt acht lopers, vier fietsers, vier chauffeurs en begeleiders voor de busjes, zes mensen voor de logistieke ondersteuning (vrachtwagen en catering) en drie kinesisten. Zij vormen team nr.182 en moeten de 530 km tussen Parijs en Rotterdam al lopend overbruggen. De lopers nemen elk 60 à 70 kilometer voor hun rekening ofte een anderhalve marathon. De wedstrijd heeft plaats op de openbare weg en gedurende de ganse wedstrijd blijven de verkeersregels van toepassing. Aan de hand van een 'roadbook' tonen de fietsers de lopers de weg. Onderweg wordt de doortocht van het team langs een aantal controleposten van de organisatie geregistreerd. Sommige wegen zijn niet toegelaten voor de ondersteunende voertuigen en dan zijn de lopers voor de aflossing aangewezen op transport per fiets.

Een team is als snel 40 uur onderweg en gedurende die periode moet er ook gegeten, (een beetje) geslapen worden en moeten de stramme spieren van lopers, fietsers en chauffeurs worden losgemaakt. Ieder team moet op voorhand zijn gemiddelde snelheid opgeven en aan de hand hiervan wordt de volgorde bepaald. De traagste teams starten eerst, de snelsten laatst zodat alle ploegen in een tijdspanne van drie-vier uur in Rotterdam arriveren. Frank schat in dat de Zeelse ploeg rond 20-21 uur in Parijs zal vertrekken. De nacht van zondag op maandag is ongetwijfeld de zwaarste. Als de lopers in Zele arriveren, hebben ze er tweederde van de tocht opzitten. Zele is het eerste dorp waar er iets georganiseerd wordt en dat geeft de Roparunners een ware adrenalinestoot. Heel veel teams genieten van deze doortocht en ook al is het een estafetteloop, heel veel groepen kiezen ervoor om met hun volledige team door Zele te lopen om een boost te krijgen voor de laatste loodjes.

De nacht van zondag op maandag is ongetwijfeld de zwaarste. Als de lopers in Zele arriveren, hebben ze er tweederde van de tocht opzitten. Zele is het eerste dorp waar er iets georganiseerd wordt en dat geeft de Roparunners een ware adrenalinestoot. Heel veel teams genieten van deze doortocht en ook al is het een estafetteloop, heel veel groepen kiezen ervoor om met hun volledige team door Zele te lopen om een boost te krijgen voor de laatste loodjes.

Roparun voor het goede doel

Het tweede team bestaat uit negen man. Zij houden zich bezig met de doortocht. Sinds drie jaar maakt Frank actief deel uit van dit groepje. Roparun is vooral organiseren en plannen. Roparun is niet één weekend maar duurt in feite een heel jaar lang. Het hoofddoel is en blijft geld inzamelen voor het goede doel. Over heel het jaar organiseren ze hun kaas- en wijnavond, de deelname aan de Zeelse kerstmarkt, de wafelverkoop en de estafetteloop, de 'Ronde van Zele' (in samenwerking met de Zeelse brandweer) en last but not least de doortocht van Roparun. Frank hadden ze vier jaar geleden gevraagd om te tekenen voor de sponsoring. Dat heeft hij onmiddellijk aanvaard op voorwaarde dat hij het niet alleen moest doen. Samen met Tony Moreels heeft hij zijn schouders eronder gezet én met succes. In het afgelopen jaar zijn ze erin geslaagd om zo maar eventjes 15 000 euro sponsoring binnen te rijden. En het leuke is dat de sponsors blijven, voegt hij er aan toe. Ook de Zeelse middenstanders dragen hun steentje bij. Sommigen steunen financieel, anderen bieden logistieke ondersteuning of geven goederen in natura. Steun die erg gewaardeerd wordt. Door al die acties haalden ze vorig jaar zo'n slordige 43 000 euro bij elkaar.

28/10/2009

Afgelopen weekend was ik in Centerparcs De Vossemeren.
Dit dankzij JULLIE!
Hierbij wil ik jullie dan ook een zeer welgemeend "dankjewel" zeggen, dat zo'n initiatieven gesteund worden. Het was zeker een zeer aangename verrassing toen ik telefonisch kreeg vanuit de borstkliniek "St. Blasius D'monde" dat ik op weekend kon gaan. Heb er zeker van genieten!!!

Daarnaast is er ook de wedstrijd 'Roparunstad'. Alle deelnemende ploegen mogen drie steden of gemeenten nomineren. Deze krijgen dan de bronzen, zilveren of gouden eretitel. Daaraan zijn drie geldprijzen (12 500, 25 000 en 50 000 euro) verbonden. In 2008 en 2009 zijn we erin geslaagd twee maal goud te veroveren. De gemeente kreeg toen tweemaal die mooie som om te besteden aan palliatieve projecten. Vorig jaar werden er projecten gefinancierd voor Koester (het Kinderkankerfonds - afdeling zele), De Haven (de palliatieve afdeling in De Vliet) en het Palliatief Netwerk - regio Dendermonde, gevestigd op de Koevliet). Daar waar Kom op tegen Kanker vooral investeert in onderzoek, gaat de steun van Roparun vooral naar heel concrete projecten als bv. pruiken, borstprothesen ed.

Helemaal in de geest van 'Leven toevoegen aan de dagen, waar geen dagen meer kunnen worden toegevoegd aan het leven' startte het Zeelse Roparuncomité met VaKlo. Door dit initiatief krijgen negen terminale kankerpatiënten een weekend Centerparcs. Daar mogen ze naar toe met de mensen die hen dierbaar zijn: familie en/of vrienden. Wie dat zijn, weten onze Zeelse Roparunners niet. De selectie gebeurt door vakmensen van het Sint-Blasiusziekenhuis. We krijgen wel af te toe bedankingskaartjes, vertelt Frank. Kaartjes met een verhaal, kaartjes met woorden van dank, kaartjes die ons kippenvel bezorgen. Vijf van deze mensen zijn inmiddels gestorven. Frank wordt er even stil van. Iets kunnen, iets mogen doen voor deze mensen, daar doen we het voor. Dat drijft ons, dat drijft Roparun. Roparun 2010

Nog tien dagen scheiden ons van Roparun 2010. Het worden nog hectische dagen voor ons team van de Kloddelopers. Door die fameuze vulkaan is het promotiemateriaal (T-shirts & petjes) later gearriveerd en moeten ze in de laatste weken dus een tandje bijsteken, wil alles de deur uit zijn voor 24 mei. Maar voor de rest loopt alles, zegt Frank. Ikzelf zal Roparun anders beleven dit jaar. Vier jaar geleden is hij met 'Start to run' begonnen. Als zijn totem beweert dat Frank een volhouder is, dan is dat niet gelogen. Zijn trainingen dreef hij stilletjes aan op: de 15 km van Has-selt, de 20 van Brussel, een halve marathon, een marathon. In het voorjaar was hij bij de twaalf kandidaten. Hij is geselecteerd bij de acht lopers en dus zal Roparun dit jaar een andere invulling krijgen en op het grote podium op onze markt zal de iemand anders de presentatie op zich

moeten nemen. Wat de doortocht betreft, zit blijkbaar alles snor. Het draaiboek is in orde, de vaste medewerkers, het promotiemateriaal vliegt de deur uit en Zele gaat langzaam maar zeker in 't Rood, zij het dan letterlijk. Voor dit jaar is de rode looper dé attractie. Het enige waar niemand vat op heeft, is het weer. We kunnen enkel hopen... Hopen op een heruitgave van vorig jaar, een heruitgave van Zele leeft !

Door het toeval koos ik Frank uit voor een babbel over Roparun. Ik had net zo goed iemand anders kunnen kiezen. Wat me bijblijft, is dat een klein groepje mensen als ze erin geloven bergen kunnen verzetten: sportief, sociaal en voor het goede doel. Voor alle mensen van De Kloddelopers, van Roparun heb ik maar één woord: chapeau !

Bedankt, Frank, voor den babbel !

mark

12.04.2010